

ספר מי השילוה - חלק ראשון - פרשת בהר

Mei Hashiloach - Vol. I Leviticus - *Vayikra - Behar*

*****

Do not, any man, oppress his friend, and be in awe of your God...

This verse is said even to the highest souls of the greatest importance, when they see a person do something against the will of God and they are taken with the desire to accuse that person and bring down punishments upon them. God commands us, 'do not oppress'. About this, King David said (Psalms 40:20-21) 'You sit (among scoffers), speak against your brother, against your mother's son your calumnies. Would I be silent when you did these things, did you imagine I would be as you? I will chastise you and lay it all out before your eyes.'

ולא תונו איש את עמיתו ויראת מאלקיך. זה הפסוק נאמר אף בנפשות גדולות יקרי ערך, כאשר יראו באדם שעושה דבר שלא כרצון הש"י וירצה לקטרג עליו ולהענישו, על זה מזהיר הקב"ה לא תונו, וזה שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים נ' כ') תשב באחיך תדבר בן אמך תתן דפי: אלה עשית והחרשתי דמית היות אהיה כמוך אוכיחך ואערכה לעיניך:

'You speak against your brother, against your mother's son your calumnies.' What this means is since every person is obliged to love his friend as is commanded in the Torah (Leviticus 19:18), 'love your neighbor as yourself,' and everyone has to pray for mercy for his friend, how can he possibly want to accuse him? It is about this that God says, 'would I be silent when you did these things, did you imagine I would be as you?'

Because if God wanted to make everything crystal clear then even the deeds of the most saintly would be found faulty in His eyes. Because, before God, who could justify himself and say, 'my heart his pure'? Nevertheless, God is silent and does not reveal the shameful secrets of any person when they sin.

תשב באחיך תדבר בן אמך תתן דפי, היינו מאחר שאדם מחויב לאהוב את חברו כמצוה עלינו [ויקרא י"ט י"ח] ואהבת לרעך כמוך, ואדם צריך לבקש רחמים בעד חברו, והוא ירצה לקטרג עליו, על זה יאמר הש"י אלה עשית והחרשתי, היינו באם הש"י ירצה לברר אף מעשה צדיקים לא יזכו בעיניו, כי נגד הש"י מי יצדק ומי יאמר זכיתי לבי, ואעפ"כ הש"י שותק ואינו מגלה קלון שום אדם אף כי יחטא,

'Did you think I would be like you?' means the following: When a person bears witness against the deeds of his friend, we can infer two things from his behavior,

- It is obvious that in his own eyes he is pure-hearted and someone who does only the will of God.

He believes it is the will of God to speak out and accuse his friend of sin, that is why he is bearing witness against him

דמית היות אהיה כמוך, כי האדם המקטרג על מעשה של חברו יתראה בעיניו כי הוא מזוכך כרצון הש"י וגם רצון הש"י כך הוא לקטרג על אדם החוטא,

So, God says, “I will chastise you and lay it out before your eyes’. Meaning, that God will show any man who bears witness against his friend, who says ‘I am only doing the will of God in this’, that God’s holiest desire is only to hide any sins of the Jewish people. As it is written (Micah 7:19), ‘And throw, into the depth of the sea, all their sins’, for God will hide them so that they remain hidden forever in the most inaccessible place.

וע"ז נאמר לו מהש"י אוכיחך ואערכה לעיניך, היינו שהש"י יראה לעיני האדם המלמד חוב על חבירו באמרו כי גם רצון הש"י הוא לזה, ויוכח לו הש"י כי רצונו הקדוש אינו רק להסתיר כל חטאי ישראל כמ"ש [מיכה ז' י"ט] ותשליך במצולות ים כל חטאותם, היינו שישתיר אותם בהסתר גדול שלא יתגלו ולא יתראו עוד,

How, then, could a person possibly say that it is God’s desire that he bear witness and advocate against his friend, and magnify his sin?

Though it is true that God commanded us to rebuke one another, and to prevent each other from evil as much as is possible. This is only in a situation when a person knows in advance that by rebuking his friend, he can move him to forsake evil and choose more appropriately. Or that by praying for him, to arouse mercy upon him that he be returned to the good. If, however, a person knows in advance that he cannot move his friend from his path, then he needs to advocate *for* him, to interpret his actions in the best light and to speak up for him, because no one has the right to judge his friend and find him guilty. Perhaps his friend’s desire is more powerful than his, or perhaps the action is permitted to him; there are many things that are forbidden to one person and permitted to another.

ואיך יאמר האדם שהש"י חפץ בלימוד חוב על האדם ולהפיח חטאו, אם אמנם כי צוה הש"י להוכיח איש את עמיתו ולהרחיקו מכל רע כפי היכולת, זה אינו רק במקום שיודע שיכול להסיע אותו מזה לטוב, או ע"י תפלה שיעורר רחמים עליו שיוחזר למוטב, אך באם לא יוכל להסיר אותו צריך ללמוד עליו זכות ולא לקטרג עליו, כי אין אדם יכול לדון את חבירו לכף חוב כי פן יצר חבירו גדול מיצרו, או פן הדבר הזה מותר לו, כי יש הרבה דברים שלאדם אחד אסורים ולאדם אחד מותרים.

*****

‘And a man who sells a dwelling-house in a walled city shall be given time to redeem it until the end of the year of the sale’, etc. and if he does not redeem it before the end of the year of the sale, then the house that has the wall shall belong forever to the buyer and to his descendants. It will not return [to the seller] in the jubilee year.’

This chapter, dealing with the sale of houses in walled cities teaches us the following: We have discussed earlier that the laws of the jubilee and its various details, teach us that there is a time and season for everything, and that even though a person sins against God the anger is not for ever.

This chapter, however, teaches us that what we have learned applies only when a person sins between himself and God and arouses the Midah/Characteristic of Din/Judgment resulting either in his that he is sold out of his inheritance or his sold into slavery, and these conditions are not forever. There is always an amnesty for slaves proclaimed in the jubilee year and everyone returns to his family’s inheritance.

ואיש כי ימכר בית מושב עיר חומה והיתה גאלתו עד תם שנת ממכרו ימים תהיה גאלתו: ואם לא יגאל עד מלאת לו שנה תמימה וקם הבית אשר בעיר אשר־לא [לן] חמה לצמיתת לקנה אתו לדרתיו לא יצא ביבל. הפרשה הזאת מבתי ערי חומה מורה שידע האדם כי אף שנתבארו עניני יובל שיש זמן ועת לכל, ואף שחטא האדם נגד הש"י לא לעד יקצוף עליו. והפרשה הזאת מורה כי כל זה הוא רק כשאדם יחטא בדברים שבין אדם למקום ויגרום מדת הדין שימכור מאחוזתו או ימכר לעבד לא יהיה לצמיתות ובשנת היובל יצא, ואיש אל אחוזתו ישוב,

However, if a person brings down upon himself the characteristic of *Midah*/Characteristic of *Din*/Judgment because of the sins between him and another person, and in particular, if a person sins by shaming someone else with his words, and this is what is hinted at in the verse, 'A person who sells a dwelling-house in a walled city,' because the tongue in the mouth is the dwelling in the walled city, as we see in the Talmud (Erchin 15b), God says to the tongue, 'I have given you two walls, one of bone and one of flesh.'

אבל אם יגרום לאדם מדות הדין מחמת עבירות שבין אדם לחבירו, ועיקר באם יחטא ח"ו ויבייש את האדם בדיבורו, וזה מורה הפסוק ואיש כי ימכור בית מושב עיר חומה כי הלשון נקרא מושב עיר חומה כמאמר הגמ' [ערכין ט"ו:] שתי חומות נתתי לך,

This is why a person can be sold of his property out and lose all his merits to his friend who acquires them all. About this, King Solomon said (Proverbs 25:28), 'An exposed city that has no walls, a man who cannot control his spirit (speech)', so the advice that is given in the Torah for such a sin, is that the person seek to placate his friend within the year. And that is why it says, 'the time for redemption is only a year.' But, if he doesn't redeem it, then the house which has a wall changes ownership forever, and then belongs to the new owner and his descendents. What this means is that if he fails to placate his friend, then all his merits remain the property of the man he wronged, forever.

ועי"ז יוכל ח"ו האדם למכור ולהפסיד כל זכויותיו וחבירו יקנה אותם, ועל זה אמר שלמה המלך ע"ה [משלי כ"ה כ"ח] עיר פרוצה אין חומה איש אשר אין מעצור לרוחו. והעצה היעוצה בזה כי יפייס את חבירו בתוך השנה ועל זה נאמר ימים תהיה גאלתו, ואם לא יגאל וקם הבית אשר לו חומה לצמיתות לקונה אותו לדורותיו, היינו שאם לא יפייס את חבירו ישארו זכויותיו ביד חבירו לצמיתות עולם,

This is why there is a tradition of *kri/ktiv*, in this verse. [That it is read one way while being written another way.] 'The house that has a wall' is written *asher lo choma*. The word *lo* is written with an **alef**, but read with a **vav**. Both of them sound the same, but the phrase *lo choma* with an **alef** means, 'it has no wall.' While *lo choma* with a **vav** means 'there is a wall to it.' Because the person who cannot control his spirit is called 'the one who has no wall', while the other person who could control his spirit, is called 'the one who has a wall.' And thus all the merits of the person who cannot control his spirit, shift and become the property of he who can and who remains silent.

וזה פירוש הקרי והכתיב מאשר לו חומה, כי האיש אשר אין מעצור לרוחו נקרא אשר לא חומה, וזה שיש לו מעצור לרוחו נקרא אשר לו חומה, וזה שישארו כל זכויותיו של האיש אשר אין לו מעצור לרוחו ביד האיש אשר עצר את רוחו ושתק לו.

*****

But in the cities of the Levities, the dwellings in their inherited cities shall have everlasting rights

of redemption for the Levites.

Levi refers to the God worshipper. What this is teaching is that through the worship of God, a person can reacquire everything he lost, with added benefits.

וערי הלויים בתי ערי אחוזתם גאלת עולם תהיה ללויים לוי היינו העובד ה' וזה כי ע"י עבודה יוכל האדם להשיג כל אשר אבד, בהוספות טוב.

*****

Do not put down mosaic floors to prostrate yourselves thereupon.

Mosaic floors for prostration refers to any place where a person is ready to abandon his mind, his knowledge and his intelligence, at every juncture, for the worship of God. This is forbidden as we learn in the Sifri about this, (Shoftim, Piska 6) "Although this behavior was dear to Me in the times of the Patriarchs," says God, etc. Nobody should abandon himself except to avoid transgression of the three cardinal sins, Idolatry, Murder and Incest. Only in the Temple at Jerusalem is it permitted to abandon one's mind and knowledge and intelligence in the worship of God.

ואבן משכית לא תתנו בארצכם להשתחות עליה. משכית היינו שאדם יעזוב דעתו ושכלו, ולכל דבר ה' ימסור את נפשו, וזה נאסר כמו דאיתא [ספרי שופטים פיסקא ו'] על זה אע"פ שהיתה חביבה עלי בימי האבות וכו' ואין צריך האדם למסור את נפשו רק על הג' דברים, ורק בבית המקדש שם יכול האדם לעזוב כל דעתו נגד הש"י.

*****

'Count for yourselves seven weeks of years, seven years seven times... and blow the shofar throughout all your land [...], then let every man return unto his inheritance [...] in this year of the jubilee, let every man return to his inheritance.'

The meaning of these two laws, the *shmita* (fallow year) and the *yovel* (jubilee year) correspond to the two characteristics described in the *Mishnah* (Avot, 5:10), 'What is mine is yours and what is yours is yours.'

Shmita (fallow year) corresponds to the characteristic of 'what is mine, is yours' for even though the earth is given to mankind, a person can actually own a piece of ground, and is entitled to the benefits of its produce. Because all sorts of abundance combine in the earth as it is written (Ecclesiastes 3:20) 'Everything was of the dust.' And in the 7th year, a person gives his land to God. He rests from all work and agricultural labor that he might want to do, to fulfil the will of God and observe His commandments. This is the meaning of the phrase 'what is mine is yours'. Because a person is giving over to God his entitlement to the earth.

וספרת לך שבע שבתות שנים שבע שנים וכו' והעברת שופר תרועה כו' ושבתם איש אל אחוזתו וכו' בשנת היובל תשובו איש אל אחוזתו, ענין שמיטה ויובל הוא נגד המדות הנזכרות במס' אבות שלי שלך, שלך שלך, שמיטה היא נגד מדות שלי שלך, היינו אף כי הארץ נתן לבני אדם שיש לאדם קנין בארץ שיוכל להוציא לו ממנה כל הטובות שבעולם כי כל מיני טובות שבעולם נכללים בארץ כמ"ש הכל ה' מהעפר, ובשביעית יתן הארץ להש"י, כי הוא שובת ממלאכה ומעבודת הארץ של רשות על פי רצון ה' וישמור פקודותיו וזה יקרא שלי שלך היינו שהאדם מקנה להש"י כל קנינו בארץ,

Yovel (Jubilee) corresponds to the phrase 'what is yours, is yours'. The mitzvah (commandment) of jubilee demands that every person return to his origins, to his birthplace and to his family.

The truth is, man was made by God to live an uncomplicated life. Every person was given an inheritance, befitting his station and his source. And so, every person was placed beneath his flag. And God said to them, 'You are my servants.'

The problems come when humans try to complicate their lives. This one seeks to increase his portion, and to rise above his neighbor, and to burst the boundaries of others and to acquire their property and to use them to work with. This person may have lost his property and sold it and continued to decline, until he had to sell himself as a slave.

God's word, however, is eternal. And God's plan will last forever without change, God forbid. There is nothing humans can do to alter the shape of God's world. Therefore, about the judgments coming from God that pass upon a person, it can be said that they do not touch the person at their very source in their deepest place. Because God created a time for everything to return to its birthplace.

ויובל הוא נגד מדות שלך שלך שמצות יובל הוא ששייב איש אל אחוזתו, ואיש אל משפחתו כי באמת אלקים עשה את האדם ישר בארץ וחלק נחלה לכל אחד ואחד כפי מעלתו השייך לו בשורשו וכן הציב איש על דגלו ואמר עליהם עבדי הם, אך מחמת שהם בקשו חשבונות רבים עד שזה יזכה לעלות ולהרחיב את גבולו ולקנות חבירו לעבוד בו וזה ירד ולמכור מאחוזתו עד שמוכר עצמו, אך ביען כי דבר ה' יקום לעד ולא ישתנה ח"ו ע"י מעשה בני אדם אכן כל משפטי ה' שיעברו על האדם לא יגיעו לעומק שורשו, כי ברא הש"י עת לכל דבר ששייב לאחוזתו,

The year of the *yovel* is created in order for a person to return to his place and to his birthright given him by God, as it is written 'the year of the *yovel* is holy for you.' Because in the year of the *yovel*, God's holy light is revealed clearly and plainly. When the *shofar* is blown on Yom Kippur, it becomes obvious that the gifts and birthright God gave to his ancestors and through them, to him, will remain his forever, and that those things he has acquired by his actions, although it appeared to belong to him and was in his domain, nevertheless because it was never his at the source, he will be obliged to return it to the place where it belongs.

ואת שנת היובל ברא בכדי שאז ישיב כל איש אל מקומו ואחוזתו השייך לו מאת ה' כמו שנאמר שנת היובל קודש יהי לכם, היינו שבשנת היובל יתגלה אור קדושת הש"י לעין כל ע"י העברת שופר ביו"ה עד שיוכר שמה שיש לו מאחזת אבותיו ע"י נתינת הש"י זה ישאר לו וזה שבא לידו ע"י פעולת אדם אף שהי' קנינו עד עתה והי' ברשותו עכ"ז לפי שאינו שלו בשורש יוכרח להחזירו למקומו השייך, וזה הוא הארת הש"י בשנת היובל שיוכר לכל אדם מקום השייך לכל דבר ולזה ההכרה והבנה יבוא אחרי שיקיימו מצות שמיטה היינו שימסרו כל להש"י עי"ז יבואו למדות שלך שלך היינו שיכירו כל דבריהם לאיזה מקום הוא שייך בשורש, כמאמר המדרש הכל בחזקת סומים עד שיאיר הקב"ה עיניהם, היינו אף כי לעין אנושי יתראה כי העבד שייך לרבו והשדה למי שקנה אותה. אך מי שהקב"ה מאיר לו ומפקח עיניו יראה שכל מעשה בני האדם לא יפעלו לשנות מעומק רצון הש"י אף כחוט השערה וביובל יתגלה האור הזה, וזהו מדות שלך שלך והוא גדולה ממדות שלי שלך,

This is the light that God shines into the year of the *yovel*, that every human being can return to his proper place, to where he belongs. This realization and understanding only comes about after a person has fulfilled the mitzvah of *shmita* (fallow year), that is, after handing over to God everything he owns, and saying 'What is mine is yours'. He reaches the level of understanding that what is yours, is yours. Because it becomes clear what the source of everything is, and where things

belong. As we learn in the Midrash (Genesis Rabbah, 53:19), 'Everyone is assumed to be blind, until God enlightens them.' What this means, is that although it may appear to the human eye that this slave belongs to this master, and this field to this purchaser, nevertheless to one whose eyes have been opened by God it is obvious that all the actions of man have not succeeded in changing one jot of the will of God, so much as a hair's breadth. This is the light that is revealed in the jubilee year. This is the characteristic of 'what is yours, is yours' and it is far greater than the characteristic of 'what is mine, is yours.'

וע"י שמיטה ויובל יראה האדם אשר השיג טובה שלא ע"פי רצון הש"י רק ע"י השתדלותו עשה עושר, זה אינו שלו אף שהוא ברשותו, ולכן להסדרה הזאת נמצא אזהרה על גזל ואונאה ורבית היינו שלעתיד יוכר שכל מה שבא לאדם דרך ענינים כאלה אינו שלו, רק אולי יהי' בלב האדם לאמור אם כן הוא שלא ישאר שלו רק מה שחלק לו הש"י בשורשו א"כ הלא כל השתדלותו בחנם לאסוף הון ולקנות קנינים ולהרחיב גבולו מאחר שלא ישאר שלו רק מה שחלק לו הש"י, ע"ז אמר שה"ע יקר מחכמה ומכבוד סכלות מעט פי' אמת כי ע"י החכמה שיבין האדם שלא ישאר לו מכל השתדלותו ע"ז ימנע מהשתדלות בעו"הו, אך סכלות מעט שמצוי בו שגרם לו להשתדל ולאסוף קנין אף שמבין בחכמה כי אינו רק לפי שעה עכ"ז יוכל לזכות ע"י השתדלותו אף כי יבא העת לשוב אל אחזתו, ולהחזיר כל דבר למקומו, אעפ"כ ירויח שלא יחזיר לחבירו רק מדות גבולו אבל המיצר והגבול שחלק הש"י להכיר בין חלק אדם לחלק חבירו, זה יהי' נוסף על גבולו מאחר שבתחילה הרחיב גבולו לתוך של חבירו והשתדל בעו"הו ישאר לו הגנה מועטת גם מחלק חבירו אף שיחזירה, וזהו כל עסק השתדלות בעו"הו שהאדם משתדל, וישאר לו זאת ההכרה לעולמי עד:

Through observing the shmita and the yovel, a person comes to the realization that anything they have obtained without it being the will of God, only through their own efforts to acquire, it is not theirs even though it appears to be in their domain. And this is why, in this chapter, there are the prohibitions against theft, pelf, and usury. Because in the future, it may be seen that anything acquired this way, is never really owned.

Now, as a result of this insight, and lest a person in their heart tell themselves 'if it is the case that nothing will remain mine except what was given to me at the source by God, and all my efforts to acquire wealth have been in vain, I have not succeeded in broadening my boundaries or acquiring any things since all that will remain mine, is what I was already given by God. Then why should I bother and strive and toil, to better myself?

About this, King Solomon said (Eccles. 10:1), 'More precious than wisdom and honor is a little foolishness.'

The truth is, if a person is clever, and understands that nothing remains of his efforts, a person may refrain from putting the effort into this life. So the little foolishness inside him which tricked him into exerting all that effort to acquire things, even though his intelligence might have told him not to bother, that it would only be temporary, it was not in vain. Something remains - an impression of the effort he put in. For even though there comes the time when everything returns to its proper, original place and source, this profit remains with he who put the effort into its acquisition, that what he returns to his friend is only the bare measurement of his boundaries. But the fence, the wall, the features that distinguished one property from another, that definition God allows to remain in its new place and is added to the definitions that already existed before the person expanded his boundaries into the space belonging to his friend. And so the impression of the new boundary is impressed upon the old even though the new boundary disappeared. And this, then, is the entire story of a person's life and his efforts in this world. That there remains an impression of

it forever.

*****

ספר מי השילוח - חלק ראשון - פרשת בחוקותי

Mei Hashiloach - Vol. I Leviticus - *Vayikra - Bechukothai*

*****

If you walk in my laws.

(The Hebrew word for laws in this verse is, *CHOK*. The translation of *CHOK* is carving. Tr.) What this means is that so long as the holiness of God is not carved into and fixed upon a person's heart, he is referred to as 'standing still', because he has to constrain and restrain himself in everything he does, not to allow his will to cross boundaries. In the Halacha we sometimes learn: Sitting and doing nothing is better than doing the wrong thing.

אם בחקותי תלכו, היינו כל זמן שלא נחקק ונקבע בלב האדם קדושת הש"י נקרא עומד כי צריך לצמצם עצמו בכל ענינו ושלא להתפשט רצונו כי שב ואל תעשה עדיף,

But once a person has turned to the Torah, and the laws of God are carved upon his heart and fixed into him, then he can allow himself to spread in any direction he desires, because God is with him. As we learn in the Midrash (Deut. Rabbah, 2:16) A story. Once there was ship full of pagans with a single Jew aboard. They reached a port somewhere and all the passengers said to the Jew, "Please take your money and go ashore and buy us something from there."

"Am I an itinerant traveler who always knows how make his way in strange places?"

"You're a Jew aren't you?" they replied, "doesn't your God go with you wherever you go?"

And as we learn in the Talmud (Shabbat 31b) Since they were camping by the word of God, and traveling by the word of God, they were destroying in order to build.

וכאשר יפנה האדם לד"ת עד שיחקקו בלבו ויקבעו בו, אז יוכל האדם להתפשט ולילך בכל ענינים שירצה כי ה' עמו, וכדאיתא (דברים רבה ב:טז) אמר רבי תנחומא מעשה בספינה אחת שהיתה כולה של עובדי כוכבים והיה בתוכה יהודי אחד הגיעו לנס אחד, אמרו לאותו יהודי פלוני טול מעות ועלה לנס הזה וקח לנו משם מאומה, אמר להם לא אכסנאי אני מכיר אני להיכן אלך אמרו ויש אכסנאי יהודי בכל מקום שאתה הולך אלקיך עמך. וכדאיתא (שבת לא:): כיון דעל פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו, כסותר ע"מ לבנות במקומו דמי:

*****

You will eat *Yoshon Noshon*, previously old grain, and the *Yoshon* old will be removed, to make room for the new.

Yoshon, old, describes any situation of which someone is ready to despair. *Noshon*, previously old, describes the act that has already been despaired of. About both of them, God promises, there

will yet come profit from these acts. God will heal them, and turn them around for the better. The road to this is for a person to accept upon himself that from here onwards, he will act with better judgment not to transgress the will of God.

ואכלתם ישן נושן, ישן היינו במקום שהאדם יתחיל להתיאש מהמעשה. ונושן הוא מעשה שכבר מיואש אצלו והבטיח הקב"ה שעוד יגיע לאדם הנאה מאלו המעשים, כי הש"י ירפא ויתן אותם לטובה, והוא ע"י שהאדם מקבל על עצמו שיכלכל כל דבריו במשפט מעתה שלא יעבור רצון הש"י,

And the old will be removed, to make room for the new. What this means, is that from here onwards, everything he does is done with expectation of being judged by God. That a person not rely upon God to forgive him. As the Talmud says (Chagiga 60A), 'let not your evil desire seduce you saying, Sin and God will forgive you. But do everything measuredly. As has previously been explained in Emor.

וישן מפני חדש תוציאו, היינו שמכאן ולהבא תכלכל דבריו במשפט נגד הש"י ולא תבטיח בהקב"ה שימחול לך כמאמר המדרש אל יפתך יצרך הרע, חטא, והש"י ימחול לך רק עשה על דבריך בחשבון, כמו שנתבאר על פסוק ביום השבת ביום השבת יערכנו בפ' אמר אל הכהנים:

פרשת אמור

'On the Sabbath day on the Sabbath day, they should prepare it.'

The reason that over the first phrase 'on the Sabbath day' the musical note is called *qadmah v'azlah*, meaning before and onwards, while the musical note over the second phrase 'on the Sabbath day' is *munach r'vi'i* meaning 'vocalized fourth' is as follows:

The *Lechem HaPonim* - show-bread, hints at God's love for the Jewish people, as the Talmud says (Chagigah 26b), 'look how beloved you are before God.' From this, there might result tremendous confidence, even overconfidence to the Jewish people.

ביום השבת ביום השבת יעריכנו, הטעם שנכתב על ביום השבת הראשון קדמא ואזלא ועל ביום השבת השני מונח רביע, כי לחם הפנים מורה על אהבת הש"י לישראל כמאמר הגמ' ראו חיבתכם לפני המקום, ומזה נצמח גודל תקופות לישראל

Therefore God commanded us to sacrifice together with the bread two sheep, because Shabbes is the inside of the six days of the week, as the Talmud (Pesachim 106a) says, 'from Wednesday to Saturday is before Shabbes and from Saturday to Tuesday is after Shabbes.' So God commanded us to sacrifice the two sheep, a). to give thanks for the past and b). as a prayer for the future.

ועי"ז צוה הש"י להקריב עם הלחם שני כבשים, כי שבת הוא הפנימיות לששת ימי המעשה כמאמר הגמ' מארבע ועד שבת, קמא שבתא משבת ועד ג' בתר שבתא, ועי"ז צוה הש"י להקריב שני כבשים היינו לתת הודאה על העבר ולצעוק על להבא, רביעי

While out of the bread there grows the tremendous confidence about the past that God will definitely fix everything to have been for the best. Therefore the musical note on the first phrase is *qadmah v'azlah*, meaning, before and onwards, i.e. what was before has gone, it has been taken

care of and will therefore turn out well.

ומהלחם יבא תקופות לישראל על זמן העבר, שבטח יגמור הש"י בעדם לטוב, ועי"ז נכתב הטעם על ביום השבת הראשון קדמא ואזלא היינו מה שקדם ואזל והש"י יעזור שיהי' לטוב,

Over the second 'on the sabbath', the musical note *munach r'vi'i* (vocalized fourth), means that a person needs to pray about the future. He must decide in his mind, without reservation, that as much as it is in his power, he will not stray from the will of God in the future. And if a person accepts upon himself that in the future he will think before he does anything, and if it is in his power he will not stray from the will of God, then God will help him with his past, and it will turn out that he never did anything against the will of God.

ועל ביום השבת השני כתיב מונח רביע היינו שעל כל זה צריך האדם לצעוק על להבא ולהניח ולישב דעתו עד מקום שכחו מגיע שלא יטה מרצון הש"י, ובאם האדם יקבל עליו על להבא שמחשב כל דבריו עד מקום שידו מגעת מבלי להטות מרצון הש"י אז הש"י יעזור על העבר שלא עשה שום דבר רק ברצון הש"י:

*****

And you will be lost among the nations

We learn in the Talmud, (Makoth 24a), Rav said I am frightened by this verse '*you will be lost among the nations*' until they countered 'Perhaps it means lost in the sense of something being sought'.

What this means, is that Rav was saying I am frightened of the sin of spilling seed in vain because it appears to be a loss that cannot be recovered. To which his students countered, perhaps it talks about the kind of lost thing that is sought after. Meaning that God has the power to return everything to holiness.

ואבדתם בגוים איתא בגמ' אמר רב מסתפינא מהא קרא ואבדתם בגוים עד שהשיבו לו דילמא כאבידה המתבקשת, פירוש שרב הי' אומר מסתפינא מחטא מקרה לילה הנראה כנאבד מאדם שלא יוכל להתקן, ועי"ז השיבו לו דלמא כאבידה המתבקשת, היינו שיש כח ביד הש"י להחזיר הכל לקדושה.

After that, the Talmud says 'rather from the other verse I am afraid, where it is written, 'And you will be consumed in the land of your enemies' which refers to the sin of marrying a non-Jew, which would appear to be even more difficult to fix. To which they replied, perhaps it is like eating cucumbers and pumpkins. What this refers to are those vegetables which one harvests above ground and they immediately sprout again from their roots underground. So, God has the power to fix even this. Because God will demonstrate that at the source, there never was any sin (God forbid).

ואח"ז איתא בגמ' אלא מהאי קרא מסתפינא ואכלה אתכם ארץ אויביכם היינו חטא הבא על הארמית שנראה יותר מרוחק מתקון, ועי"ז השיבו לו ודילמא כאכילת קשואין ודלועי' היינו כקשואין ודלועין שגוזזין אות' מלמעלה ומיד חוזרין וצומחין כן יוכל הש"י לתקן גם את זה, שיברר כי בשורש לא הי' נמצא שום חטא ח"ו.

Published Weekly by *Yeshiva Ateret Tzvi* - The Open Yeshiva - Chicago, Illinois

*****